

Shine

หลอกได้
แต่จ่ายด้วย

ME
GHOST ME FREE WIFI

FREE

สิพรำ

WIFI

อีกรสชาติจาก
นักเขียนไซไฟ
ประเสริฐศักดิ์ ปัทมะธนา

เราทุกคนต่างเป็นผี
ผีที่ลึบไปแล้วว่า
ตัวเองเคยเป็นใคร

“ถึงเวลาแยกทาง
สุดท้ายไม่ว่ายังไงทุกคนทุกคนก็ต้องไปตามทางของตัวเอง
การจากลามาันเป็นสังขารของทั้งโลกก่อน โลกนี้
และโลกหน้าไม่ใช่หรือ
จากลาตอนที่ยังไม่รู้สึกก็ดีกว่าปล่อยใจ
จะถลำลึกไปมากกว่านี้”

- ลีพจ๋า

Shine

Read and Shine

Ghost Me Free WiFi

หลอกได้ แต่จ่ายด้วย

สีพรวา

เขียน

“ขอบคุณที่อ่านมาถึงหน้านี้กันโดยไม่เขวี้ยงหนังสือเล่มนี้ทิ้งกันไปก่อนนะจ๊ะ”

-สีพรวา

การอ่านดีจรรยาแห่งชีวิต

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย

Shine

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนรัชดาภิเษก (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Shine Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดที่คุณออกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ ลิขสิทธิ์ และ พรบ ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8431-4

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อนุญีย์ วิรัตน์พันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ ชีระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศิริวรรณแก้ว • บรรณาธิการ ทศ ปริญญาคณิต
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ แซงกลิ่น • ศิลปกรรมปก สิริวิธนา นวลนุ่ม
ออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะณเสถียร, กุวิสรา เล็กเลิศ
พิสูจน์อักษร สุพิชา อัศวเสนา, สุภาวดี สุขสมัย

คำนำสำนักพิมพ์

Ghost Me Free WiFi หลอกได้ แต่จ่ายด้วย นิยายที่เดิมทีพัฒนาในโปรเจกต์ “ไทยเล่าไทยหลอน” ของสำนักพิมพ์ปริซึม พูดถึงชีวิตของประกิต LGBTQ+ ผู้เห็นผีจากลำปาง เขาต้องมาใช้ชีวิตอยู่ในเขตราชเทวี ศูนย์กลางประเทศที่เต็มไปด้วยผีคนเป็นและผีคนตาย เรื่องอลหม่านชวนหัวของคนชนชั้นกลางวัยกลางคนผู้ทำผีจึงเริ่มต้นพร้อมกับที่เงามืดจากอดีตของประกิตก็เริ่มคืบคลานเข้ามา

กรุงเทพฯ มีฉายาสวยหรือโรแมนติคมากมาย ทุกชื่อเป็นเสมือนป้ายตลกแต่งจนส่งในสายตาชาวโลก สมศักดิ์ศรีเมืองหลวงของประเทศศูนย์กลางแหล่งท่องเที่ยว ดุมลีสีสันงดงามสว่างโรมองจากอวกาศก็คงรู้สึกที่น่าอยู่

แต่สำหรับผู้ที่ต้องใช้ชีวิตอยู่ในนั้นล่ะ พนักงานออฟฟิศจะรู้สึกอึดมบุญใหม่ที่ได้อยู่ในเมืองเทพสร้าง แต่ต้องต่อแถวขึ้นรถตู้ 2 ชั่วโมงที่หมอชิตในเย็นวันศุกร์ วัลย์รุ่นล่าฝันจากต่างจังหวัดจะมีไฟไหม้เมื่อได้รู้ว่าตนอยู่ในเมืองที่น่าอยู่ที่สุดในโลกสำหรับเงินสี่ แต่ต้องจ่ายค่าเดินทางเกือบ 20% ของค่าแรงตัวเอง เราทุกคนที่อยู่ในเมืองหลวงของดินแดนแห่งรอยยิ้มนี้ยิ้มออกจริงหรือ

เมื่อต้องตื่นมาพบว่าวันนี้ค่า PM2.5 เป็นอันดับต้นๆของโลก

ยังไงก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะไม่ว่าชีวิตจะหนักหนา
เพียงไร กรุงเทพฯก็พร้อมจะลูบหลังเราเสมอ วันหยุดเราสามารถ
ตื่นเข้าไปรันนิ่งคลับที่สวนลุมฯหรือสวนเบญญาฯ วิ่งเสร็จก็แวะกิน
สตรีตฟู้ดรับประทานความอร่อยโดยรูปที่มีทุกร้าน ตกบ้ายก็ไปคาเฟ่
เทสต์ดีเหมาะลงไอจี เย็นย่างก็ไปบาร์เก้แถวทรงวาดไม่ก็เจริญกรุง
ก่อนนอนก็ล่อมตัวเองว่าชีวิตเราดีแล้ว เสร็จสิ้นการชาร์จพลังชีวิต
ให้มีแรงวนลูบหาเงินหนีความจนต่อในวันจันทร์ (คำเตือน : สูตรนี้
ใช้ได้เฉพาะบางชนชั้น)

ความลำบากในกรุงเทพฯแปรผกผันกับสถานะการเงิน
คนไทยตัวหอมหรือเอกซ์แพตก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย คนไทย
ซีโหลเมรื่อกก็เพียงแค่น้อยกว่าหน่อย วันดีคืนดีก็อาจแค่มีน้ำท่วม
จากน้ำตารอการระบายของคนทุกเพศทุกวัยที่เคยร้องไห้ในเมืองแห่งนี้

ยังไงก็คงไม่เป็นไรหรอก เพราะหนังสือเล่มนี้ก็เป็นแค่
นิยายตลก...

Shine

คำนำผู้เขียน

นี่คือยุคสมัยที่ผู้คนกลัวจนมากกว่ากลัวผี

นิยายเรื่องนี้ได้แรงบันดาลใจจากการเห็นโพสต์หนึ่งในโซเชียลมีเดีย ที่ผู้ให้เช่ารายหนึ่งประกาศปล่อยเช่าห้องในย่านชานเมือง โดยมีเงื่อนไขทำทนายกลไกตลาดที่ว่า ถ้าอยู่ครบหนึ่งเดือน อยู่ฟรีไปเลยหนึ่งปี มันอาจจะเป็นช่วงที่วงการอสังหาฯ ชบเซาจากภาวะโรคระบาด และคงมีเงื่อนไขในสัญญาอะไรที่ทำให้เจ้าของห้องสร้างกำไรจากโปรโมชั่นนี้ได้ แต่ที่น่าสนใจคือทุกความคิดเห็นใต้โพสต์นั้นเป็นไปในทิศทางเดียวกัน ว่าห้องเช่าห้องนั้นต้องมีผีแน่นอน

กระแสที่มีในหมู่คนวัยทำงานในเมืองใหญ่ ซึ่งต้องดิ้นรนใช้ชีวิตในสภาพเศรษฐกิจที่ยังไม่ฟื้นสักปีมาติดต่อกันหลายสิบปี ฝืนไม่ไหวบ้างจัยแรกๆ ที่พวกเขาตัดสินใจในการเลือกห้องเช่าห้องหนึ่งทำเลและการเดินทางต่างหากที่สำคัญ การมีที่พักใกล้ที่ทำงานคือภาพฝันของชนชั้นกลางทุกคนในเมืองนี้ พวกเขายอมเช่าห้องที่มีผี ถ้าราคาและทำเลสมเหตุสมผลกับเงินในกระเป๋า ทั้งยังบอกอีกว่า ถ้าหากผีจะหลอก ก็หาเงินมาจ่ายค่าห้องด้วย จะมาอ้างว่า ผูกพันกับสถานที่ แล้วจะเนียนอยู่ฟรีไม่ได้ คนเป็นเขาต้องดิ้นรน

หาเงินมาจ่ายค่าห้องกันทั้งนั้น คนตายมีสิทธิ์อะไรที่จะหลอกเฉยๆ โดยไม่สร้างกิจกรรมทางเศรษฐกิจ

อาจเป็นเพราะโลกทุกวันนี้ให้ค่ากับเรื่องอะไรทำนองนี้
ชนชาติไหนที่จะยิ่งใหญ่ได้ ไม่ใช่เพราะขยายพื้นที่ปกครอง
ยึดครองไปทั่วโลกจนตะวันไม่อาจจะตก แต่ทุกคนพูดถึง GDP
per Capita กันอย่างกว้างขวาง เปรียบเทียบกัน อวดเบ่งใส่กัน
ในกราฟอินโฟกราฟิกสวยๆ คนเป็นทั้งหลายตื่นตระหนกกลัว
สร้างรายได้ไปรวมกันในกระเป๋าของใครสักคน โดยหวังว่าเงิน
บางส่วนจะหกกระเด็นเจือจานลงมาในกระเป๋าของตัวเองบ้าง
มีแรงก็ใช้แรง มีสมองก็ใช้ความคิดและไอเดี่ย มีร่างกายส่วนไหน
ก็ขีดแบ่งขายให้เขาตามมูลค่า ตามราคาที่ดีดป้าย ตามอัตรา
ค่าแรงขั้นต่ำ แล้วผีเกี่ยวอะไรในวงจรนี้

เราทั้งหลายอาศัยอยู่ในประเทศที่คนยกมือไหว้ทุกอย่าง
ที่ช่วยให้ชีวิตผ่านไปได้ในแต่ละวัน เราสักการะเทพ บอนบาน
ศาลเจ้า เช่นไหว้บรรพบุรุษ กระทั่งยกมือไหว้หุ่นยนต์กลางสี่แยก
ผีคือศาสนาดั้งเดิมและไม่เคยเสื่อมศรัทธาไปไหนจากบ้านนี้เมืองนี้
คำจูนวัฒนธรรม ค่านิยมสังคม หรือแม้กระทั่งเศรษฐกิจ ทุกคน

มีเรื่องราวของผีในแบบของตน ให้คุณหรือให้โทษตามความเชื่อ
ประสบการณ์ อาจะบอกได้ว่าผีช่วยให้เรามีชีวิตต่อไป เพียงแต่ว่า
เราใช้ชีวิตนั้นไปทำอะไรเพื่อไม่ให้ตายกลายเป็นผี

มันคือการเคลื่อนย้าย เคลื่อนจากชีวิตไปสู่ความตาย
เคลื่อนจากขาดแคลนไปสู่มั่งมี เคลื่อนจากต่างจังหวัดสู่เมืองใหญ่
น่าสนใจที่ว่า ในสถานะหนึ่งในพื้นที่หนึ่ง เราอาจจะเกิดมาพร้อม
ความพิเศษมากมาย มีความหวังความฝันยิ่งใหญ่ มีคนรัก หรือ
ถึงขั้นมีคนเคารพราบไหว้ แต่พอถึงเวลาที่ต้องเปลี่ยนแปลง
เคลื่อนย้าย มาสู่สมรภูมิกันในเมืองที่มีคนที่เคยพิเศษนับล้าน ความ
พิเศษนั้นกลับถูกเจือจางหายไป และค่อยๆ กลายเป็นผีที่ไปรบกวน
ไร้ตัวตนในเมืองนี้

เราทุกคนต่างเป็นผี ผีที่ลืมนไปแล้วว่าตัวเองเคยเป็นใคร
ผีที่ดิ้นรนหาเงินมาจ่ายหนี้และบิลค่าเช่าห้อง

ลีพร้า

นักศึกษาสาวขาดครึ่งค่างบระเบียง

ทุกคน ต้องมีใครสักคนในคอนโดนี้ที่เคยเห็นเธอ

อย่างน้อยก็ยามกะดึกหน้าใหม่ที่ขยับเปลี่ยนแทบทุกคืน
นั่นแหละ บริษัทรักษาความปลอดภัยเอาดีซอร์สที่คอนโดจ้าง
แจ้งกลับมาหลายครั้งแล้วว่า ไม่มียามคนไหนยอมมาอยู่กะดึกที่
คอนโดนี้เลยแม้จะจูงใจด้วยค่าแรงที่เพิ่มขึ้นถึงสามเท่า

ยามทุกคนพูดเป็นเสียงเดียวกันหมดว่า เธอน่ากลัวเกินกว่า
จะเอาชีวิตมาเสี่ยงให้หัวใจวายตาย ชาวว่ามียามอายุเยอะคนหนึ่ง
ถึงกับถูกห้ามขึ้นรถฉุกเฉินไปป้มหัวใจที่โรงพยาบาล แปะคน
เป็นอย่างน้อยวิ่งเตลิดออกจากคอนโดหายไปไม่กลับมาที่บริษัท
อีกเลย เห็นว่ามีสองคนรีบจ้บรถกลับบ้านต่างจังหวัดทันทีทั้งที่
ยังไม่ถอดเครื่องแบบ และหนึ่งในสองคนนั้นขอบวชเป็นพระ
ตลอดชีวิตไม่มีแผนจะสึก

เธอน่ากลัวขนาดนั้นเลยหรือ ใช่ ทุกคนในคอนโดบอกว่า
เธอน่ากลัวมาก

ลูกเด็กเล็กแดงต้องรีบเอาเข้านอนแต่หัวค่ำ ทุกห้องไม่มี
ปิดม่านหน้าต่างให้มืดซิด ใครที่ออกไปเริงราตรีหรือเลิกงานดึก

จะเลี้ยงไม่เข้าคอนโดช่วงตีหนึ่งถึงตีสามซึ่งมีคนบอกว่าเจอร่างกาย
ท่อนล่างของเธอป้วนเปี้ยนไปมาตามที่ต่าง ๆ

นักท่องเที่ยวยังไม่รู้ชื่อไหนชื่อไหนคนหนึ่งที่พักห้องเช่ารายวัน
แบบผิดกฎหมายเคยขึ้นลิฟต์มาพร้อมขาในกระโปรงพลีทนักศึกษา
ของเธอ ภาพกล้องวงจรปิดที่นักท่องเที่ยวยคนนั้นกรีดร้องอย่าง
ควบคุมตัวเองไม่ได้และฉีคราดใส่พื้นลิฟต์อันว่างเปล่ายังเป็นไวรัล
ในโลกออนไลน์อยู่เลย

แม้คำขายข้าวต้มก๊วยฝั๋งตรงข้ามถนนก็ยืนยันอีกเสียงว่า
เห็นขาและกระโปรงพลีทนักศึกษาเดินสะเปะสะปะไปทั่ว เริ่มจาก
ถึงขยะคอนโดที่ส่วนขานันตกลงมา คนที่เคยเดินผ่านตรอกข้างรั้ว
เวลาตีหนึ่งจะได้ยินเสียงปึงปึงและเสียงถังขยะล้ม ไม่มีใครกล้า
ออกมาดูว่าต้นตอของเสียงคืออะไรแม้แต่ยามที่ป้อม

ผู้สันตดรณีที่อยู่คอนโดนี้มียาวนานเคยพิมพ์บอกในกรุป
แชตคอนโดว่า ขานันพยายามหาทางขึ้นไปที่ชั้น 38 ระเบียงห้อง
3807 ซึ่งร่างกายส่วนบนของเธอค้างอยู่ที่นั่น ทุกคืน ทุกคืนตั้งแต่
คืนที่เธอตัดสินใจกระโดดลงมา

ลูกบ้านที่อยู่ที่นี่มาตั้งแต่วันแรกมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับเธอ
ผู้สั่นหวงคนนี้แตกต่างกันไป บ้างก็ว่าเธอติดสูบพอดและชอบ
สูบในที่ห้ามสูบ บ้างก็ว่าเธอชอบพาเพื่อนผู้ชายขึ้นมาค้างไม่ชำระ
หรือแม้กระทั่งมีบางคนเห็นรอยสักลัทธินูชาซาตานที่ไหล่ซ้าย
ของเธอ เล่าลือกันไปตามอคติที่ตั้งธงไว้ก่อนล่วงหน้า แต่ส่วนใหญ่

ไม่มีใครได้เห็นเหตุการณ์ที่เธอตกลงมากับตาเนื้อ เพราะเวลาเกิดเหตุเป็นเวลาทีที่คนส่วนใหญ่นอนหลับแล้ว ฟากห้องของเธอที่ชั้น 48 ก็เป็นมุมอับติดกับผนังที่บของอาคารสำนักงานข้างๆ นั้นเป็นเหตุผลว่าทำไมถึงไม่มีใครสังเกตเห็นเธอค้างอยู่ที่ระเบียงเลย ปล่อยให้เธอผุเน่าและเปื่อยยุ่ยจนร่างกายอ่อนล้าขาดร่วงตกลงมาใส่ถึงขยะ

เธอเป็นนักศึกษาคณะทันตแพทย์ของมหาวิทยาลัยชื่อดัง ทุกคนรู้ประวัติของเธออย่างละเอียดหลังจากที่นักข่าวและชาวเน็ตขุดคุ้ยตัวตนของเธอขึ้นมา หลังจากที่พนักงานเก็บขยะแจ้งตำรวจว่าพบเศษกระป๋องและขาปริศนาชี้ได้เด้อออกมาจากถังขยะเปียก

เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องและเหล่าคนอยากใส่ใจที่ไม่เกี่ยวข้องตามขึ้นมาพบศพส่วนหนึ่งที่ระเบียงห้อง ศีรษะบิดผิดรูปและลูกตาถลนออกมาจากเบ้าอย่างน่าสยดสยอง อายุแค่ 21 ปี ปีสามยังเรียนพรีคลินิกอยู่เลย ยังไม่ได้เข้าพิธีรับเสื่อกวางันด้วยซ้ำ นักข่าวทุกสำนักขึ้นสถิติประกอบอินโฟกราฟิกว่านักศึกษาคณะทันตแพทย์มีอัตราการฆ่าตัวตายสูงสุดอันดับหนึ่งจากทุกคณะ ความเครียดจากการเรียนเหรอ ระบบอาวุโสเป็นพิษในโรงเรียนทันตแพทย์เหรอ ความกดดันจากครอบครัวชนชั้นกลางหรือการกดทับจากการเป็นลูกสาวในครอบครัวคนจีนชนชั้นกลางอีกทีนั้นละ ทุกคนตีความไปต่างๆ นานา

ไม่มีใครจดหมายหรือสแตตัสบอกลา ไม่มีการเปลี่ยนรูปไปรไฟล์

ชั้น 38 ซ้ำๆ ทุกคืนตอนตีหนึ่งถึงตีสามว่า

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”...คลาสสิกซะมัด

เธอคงต้องการให้ช่วยจริง ๆ นั่นแหละ แต่ช่วยเรื่องอะไรละ ไม่มีใครได้ยื่นเธอพูดอะไรมากกว่านั้นเสียด้วย ตำรวจเอย นิติเวชเอย รวมทั้งพระและพนักงานทำความสะอาด ก็ช่วยพาเธอลงจากระเบียงห้องไปตั้งนานนมแล้วไม่ใช่หรอ ขาและกระโปรงของเธอถูกเย็บต่อกับร่างก่อนบนในเมรุฌาปนกิจเรียบร้อยไปหลายเดือนแล้ว หรือเธออยากให้พวกเขาฝัง แต่ได้ยื่นคนมาทักกันหนาหูว่า ครอบครัวยุทธของเธอมันไม่มีฮวงซุ้ยให้ เธอเลยถูกเผาตามพิธีฝังแม่คนไทย เธอควรจะไปที่ขอบๆ ได้แล้วไม่ใช่หรอ แล้วทำไม -

ปัก!!!!!!!!!!!!!!

ตรงเวลาซะด้วย

ประกิต สะดุ้งตื่นกลางดึกเพราะได้ยินเสียงของใหญ่กระแทกพื้นนอกระเบียงอย่างรุนแรง สีเขียวเรืองแสงจากนาฬิกาข้างเตียงบอกเวลา 01.00 น. แอร์ 18 องศาที่เขาปรับไว้ก่อนนอนไม่ได้ช่วยให้ความร้อนอบอ้าวประหลาดที่อบอวลหนักอึ้งในห้องคลี่คลายไป เหงื่อเม็ดใสผุดขึ้นทั่วเรือนกายจนเสื้อกั๊กและผ้าปูที่นอนของประกิตแฉะชุ่มเป็นดวงใหญ่ ความรู้สึกอึดอัดจู่โจมเข้ามาในปอดจนคล้ายมีตะกั่วก้อนใหญ่ถ่วงทุกลมหายใจเข้า แสงไฟมัลลิ่งเมลิออนของเมืองที่ไม่ยอมหลับใหลด้านนอกสะท้อนเงาร่างที่ค้างแขวนอย่างหมิ่นเหม่นบนระเบียง เงาของสิ่งสยองเลื่องชื่อตกกระทบ

บนฝ่ามือลูกไม้โปร่งบางที่กั้นขวางมันกับประคิด เขาเริ่มได้ยินเสียงปริตแตกของบางสิ่งอย่างต่อเนื่อง ฉับพลันเงาร่างนั้นหักขาดกะทันหัน ส่วนขาวิ่งตกลงไปพื้นสายตา ส่วนส่วนหัวนั้น-

ปัก!!!!

เสียงของหนักกระแทกพื้นระเบียงอีกครั้ง เงาค่อยๆ เข้าใกล้ประคิดมากขึ้น เสียงครีตคราดต่อเนื่องน่ากังวล ประคิดเดาว่าเธอกำลังเคลื่อนไหว เงาที่ฝ่ามือแสดงโครงร่างของฝ่ามือและแขนที่กำลังดิ้นรนตะกุยตะกาย เธอคงกำลังพยายามเข้ามาในห้อง ไม่มีทาง ประคิดแน่ใจว่าเขาล็อกประตูกระจกบานเลื่อนนั้นดีแล้ว

เขาอ่านรีวิวเรื่องของเธอมาจนทะลุปรุโปร่งก่อนที่เขาจะตัดสินใจเข้ามานอนในห้องเช่าห้องนี้ ห้อง 3807 อันโคงดังที่มีประวัติว่าใครก็ตามที่นอนในห้องนี้จะไม่มีทางอยู่พื้นดิน ทุกคนวิ่งปาราบลงบันไดหนีไฟออกจากตึกตอนราวๆ ตีสอง ในตึกตึกมีคลิปตัดต่อประกอบเพลงที่ดีเจมิคซ์เป็นแผ่นเสียงของเหตุการณ์นำอายนี้ด้วยซ้ำ แต่กิดไม่มีทางเลือก เขาจำเป็นต้องนอนในห้องผีสิงห้องนี้ เพราะคืนนี้เขาไม่มีเงินเหลืออีกแล้ว เขาต้องเก็บเงินที่เหลือในบัญชีเป็นค่ากินจนถึงสิ้นเดือน ดังนั้นต่อให้ผีแม่หนักศึกษานี้จะกวนใจเขาแค่ไหน เขาก็ต้องทนให้ได้

คลิก

เซี่ยแล้ว เธอรู้วิธีปลดล็อกจากข้างนอกได้ยังไงกัน

บ้าเอ๊ย อยานะ อย่าเข้ามา กิตรีบดึงผ้าห่มขึ้นมามากุมโปงหวังไม่ให้เธอสังเกตเห็นเขานอนอยู่บนเตียงหวังให้คืนนี้ผ่านไปให้เร็วที่สุด หรือหวังให้เธอหายไปในเวลาตีสามอย่างที่มิดนโพลด์บอกเอาไว้ ขอบประตูปบานเลื่อนขึ้นสนิมส่งเสียงเอี้ยดอ้าดขณะเลื่อนเปิดออกซ้าๆ ลมข้างนอกตีกลิ่นเหม็นเน่าร้ายกาจเข้ามาอบอวลในห้อง กลิ่นรุนแรงจนกิตขมคอและจวนเจียนจะคลื่นไส้ เขายังขดตัวอยู่ใต้ผ้าห่มต่อไป แม้เหงื่อภาพจะหลังไหลจากความร้อนอบจนข้างในผ้าห่มเปียกแฉะ กิตพยายามเคลื่อนไหวให้น้อยที่สุด พยายามทำตัวเล็กตัวน้อยที่สุด ผิวนั้นต้องไม่รู้ว่าเขาอยู่ที่นี้ เขาแค่ต้องอดทนกลืนใจต่อไปให้ผ่านพ้นคืนนี้ให้ได้ เขาขอแค่นี้ เขาไม่อยากมีเรื่องกับใครทั้งนั้น ทั้งคน ทั้งผี

ผ้าห่มที่เคยคลุมหัวของกิตเลื่อนผ่านหูซ้าๆ กลิ่นสะอิดสะเอียนแทรกเข้ามาจู่โจมประสาทสำหรับกลิ่นเป็นอย่างแรก ทนไม่ไหวแล้ว กิตจะทนไม่ไหวแล้ว แม่นั้นดึงผ้าห่มสุดแรง เผยร่างซุ่มเหงื่อในชุดนอนให้ลูกตาที่เกือบถลนออกจากเบ้านั้นได้เห็น กิตหยีตามองสังขารเข่าขวัญตรงหน้า พบว่าแม่นักศึกษากำลังจ้องมองเขาอย่างมาดร้าย ราวกับจะกล่าวโทษว่าเขาไม่สมควรอยู่ในพื้นที่ของเธอ

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

ปากเบื่อยุ่ยฉีกยิ้มเห็นฟันผุทุกซี่ฟันประโยคคือๆ นั้นออกมาเหมือนเป็นสไลด์แกนติดปากเธอไปแล้ว เธอพร้อมจะกระโดดขึ้นมา

กัดคอประกิตเลยด้วยซ้ำถ้าเธอมีขาให้กระโดด คอและหัวที่บิดผิดรูปนั้นคงเกิดจากการกระแทกพื้นระเบียง

เธอจำเป็นต้องนำกล้วยขนาดนี้ใหม่ ประกิตแน่ใจแล้วว่าทำไมทุกคนกลัวเธอ ร่างครึ่งท่อนของเธอเคลื่อนไหวตะกายพื้นด้วยสองมือ หิ้งใส่และเครื่องในทั้งยวงลากพื้นเป็นสาย คราบน้ำเลือด น้ำหนอง น้ำดี และของเสียข้างในลำไส้เปื้อนและพื้นเป็นทางยาว หิ้งกลืนชวนชยาดให้ชิมลิกในพรมราคาแพงที่กิตเพิ่งไปถอยมาจากอิกเกีย

นั่นเป็นปางเส้นสุดท้ายที่ทำให้กิตหัวเสีย อารมณ์ของเขาคดฝิ่ง

“ช่วยด้วย...ช่วยฉันด้วย”

“หุบปาก!!!!”

พลัก!!!!

กิตกระโดดเตะปากเน่าๆ ของนางหนึ่งที คอที่เคยหักทมนกลับมายุ่งในตำแหน่งเดิม

“อ้าว ง ไม่เคยเจอคนเตะปากผีมาก่อนละสิ อีดอกจำคาญ พุดซ้าเป็นผีในหนังเกรตบีไปได้ คิดว่าน่ากลัวมากรีง”

กิตดำไฟแลบ แม่ผีนักศึกษางเป็นไก่ตาแตก กิตได้ทีกกดเปิดไฟหัวเตียง เมื่อแสงจ้าตกกระทบทั้งห้อง ร่างครึ่งท่อนของผีสาวก็ไม่ได้สยดสยองอะไรเท่าไร

“แล้วจะมาตีๆไม่ได้รีง รู้นะว่ามาตีๆได้ แล้วก็กลืนขี้เน่า

นี่อีก ก่อนตายไปแดกอะไรมาซะ พุด!” กิตคาดโทษ พร้อมหยิบสเปรย์ดับกลิ่นกลิ่นลาเวนเดอร์ฉีดใส่ใส่ของผิอย่างฉุนเฉียว

“ล้มต่าปุปลาร้า ทุเรียน แล้วก็...” ฝึสาวอ้อมอ้อม

“เหล่า กูได้กลิ่นเหล่าคะ ใครสั่งใครสอนให้แดกทุเรียนกับเหล่า เป็นนักศึกษาหมอพื้นชะเปลา ทำไม่เรื่องง่าย ๆ แค่นี้ไม่รู้ แล้วนี่ไม่ได้เป็นซิมเคร้าหรือมีปัญหาชีวิตอะไรใช้ใหม่ กูว่าแดกเหล่าเมาที่ระเบียงแล้วพลาดตกลงมามากกว่า ใช้ใหม่ อีผี”

ฝึสาวพยักหน้าอาย ๆ กิตเทศน์ไม่หยุดพร้อมมกดปุ่มเปิดเครื่องฟอกอากาศไปด้วย

“ยัง ยังไม่คืนร่างดี ๆ อีก จะอยู่ในร่างศพตอนตายทำไมให้ห้องกูเหม็น อีเวร มึงรออะไร”

“รอขาหนูขึ้นมาแปะหนึ่งจ๊ะแม่” ฝึสาวพนมมือขึ้นไหว้ปลก ๆ ไม่กล้าสบตากิต

“โอย จะนอนก็ไม่ได้นอน มาปลุกกุกกลางดึก แล้วกูต้องมานั่งรอขาเป็นเพื่อนมึงอีกเนี่ยนะ มึงรู้ใหม่ว่าพรงนี้กูเข้านเช้า”

“ขอโทษคะแม่ ถ้าขามาแล้วหนูจะรีบหายไปเลย”

“ยัง มึงจะหายไปไหนไม่ได้ทั้งนั้น ถ้าไม่ช่วยกูจนพรมเลอะขึ้นไปที่ึง แล้วช่วยกูฟั้นก่อน”

“ฮะ”

“ฮะเฮอะอะไร ก็มึงเป็นคนทำเลอะ มึงก็ต้องจัดการให้เรียบร้อย” ได้ทีกิตเดินออกไปที่ระเบียง หยิบไม้ถูพื้นมาเขวี้ยงให้

ผีสาว นางรับไม้ธูปสั้นไปถืออย่างงงๆ ตอนนั้นเองที่มีเสียงกระแทก ประตูเป็นจังหวะ

“ขาหนูน่าจะมาแล้ว รมกวนเปิดให้หน่อยค่ะแม่”

กิตอารมณส์เสีย รีบเดินไปเปิดประตู กระโปรงพลีทนักศึกษา และขาน่าๆ สองข้างใส่ถุงเท้าเลอะๆ กระโพลกจะผลกเข้ามาในห้อง

“โอ๊ย ขานี้ก็เหม็นถึงขยะอีก” กิตวีน ขาเจ้ากรรมรีบเข้าไป ต่อกับร่างท่อนบน ผีสาวจับไม้ธูปสั้นเพื่อยันตัวให้ประจันหน้ากับกิต อย่างเต็มตัวเป็นครั้งแรก ร่างศพค่อยๆ กลายเป็นนักศึกษาสาว แล่นสวย กลิ่นเหม็นจากใส่ทุเลาลงบ้าง แต่ก็ยังไม่จางหายไป ทั้งหมด

“ค่อยยังชั่ว ทำความสะอาดทุกอย่างให้เรียบร้อยก่อนตีสอง ถ้าหนีหายไปก่อนกูกะสาบให้ มึงจะได้เจออะไรที่น่ากลัวกว่าการ ไม่ได้คู่ไม่ได้เกิด” กิตสั่งเสียงเข้ม แม่นักศึกษารีบม้วนพรมเหม็น ออกไปทิ้งนอกระเบียง มันตกลงแถวถึงขยะข้างล่างตรงจุดที่ขา ของเธอตกลงไปพอดี แล้วเธอก็กู่กู่จุกจุกคราบน้ำเลือดน้ำเหลือง ออกจากพื้นตามคำสั่ง

“แล้วนี่มาหลอกกูทำไม” กิตยื่นกอดอกหน้าเหวี่ยงคาดคั้น

“หนูไม่มีที่ไป ไม้ธูปทำไยยังไม่ไปเกิดหรือมีใครมารับสักที ห้องนี้เป็นห้องเดียวที่หนูอาศัยอยู่ได้ แต่ทุกคืนตอนตีหนึ่งหนู ต้องปีนระเบียงชั้น 48 แล้วตกลงมาหัดครึ่งซ้าๆ ที่ระเบียงห้องนี้ ต้องรองจนกว่าขาหนูกลับขึ้นมาหา หนูถึงจะกลับไปเป็นปกติได้

หนูไม่ได้ตั้งใจหลอกแม่ นะคะ แต่ถ้ามีคนมาอยู่ในห้อง หนูจะรู้สึก
อึดอัดนะคะ อยู่คนเดียวหนูสบายกว่า”

“มึงก็เลยไล่ทุกคนออกไปจ้ะ อีผีเด็ก ไม่คิดบ้างหรือว่าเค้า
เสียเงินค่าเช่า เสียเงินเสียเวลาย้ายของเข้ามาเหมือนกัน แถมเสีย
สุขภาพจิตอีก ไม่มีเอมพาที ไม่คอนเซิร์นเมนทัลเฮลท์ของคนอื่น
จะเอาแต่ตัวเองเลยจ้ะ”

“ขอโทษค่ะแม่ ก็เพิ่งมีแม่ที่แหละที่คุยกับหนูได้ คนอื่น
เห็นแค่เงาหนูก็วิ่งหนีปาราบแล้ว ว่าแต่แม่ทำไมถึงตะปากลูกได้”

“สู้รู้ เรื่องไรจะบอก”

“แม่คงไม่ไล่หนูไปที่อื่นใช่ไหมคะ” ผีสาวถามทงอยๆ

“เอาเถอะ ภูไล่ผีไม่เป็น มึงก็ไม่มีที่ไปนี่นะ ถึงจะไล่ไป
ที่อื่น ทุกคืนมึงก็ต้องมาตกลั้ระเบียงกูอยู่ดี แค่อายมารบกวน
ก็พอ ต่างคนต่างอยู่ มีอะไรก็มาเคาะประตูเรียกดีๆ ถ้าตอน
เป็นคนไม่เคยมีมารยาท ก็หัดมีมารยาทตอนเป็นผีเนอะ”

“ค่ะแม่”

“คอนโดมีสองห้องนอน กุยกห้องนี้ให้มึงก็แล้วกัน เดี่ยวกู
จะไปนอนห้องมาสเตอร์เอง ตอนแรกคิดว่าห้องเล็กแอร์จะเย็นกว่า
แต่แอร์ห้องนี้คงเสียแล้ว ส่วนเรื่องที่ตีหนึ่งทุกคืนมึงต้องปีนขึ้นไป
ตกลงมา เดี่ยวกูจะหาทางช่วยเอง ภูไปนอนละ พรุ่งนี้มึงงานเช้า”
ว่าแล้วก็ตีทึบผ้าห่มและหมอนย้ายไปห้องนอนอีกห้อง

“อ้อ มาอยู่ด้วยกันแล้วก็ช่วยหาเงินด้วย จะอยู่ฟรีไม่ได้”

กิดหันมาสัมภาษณ์สาว

“หาเงิน ยังไงคะ หนูเป็นผีนะ”

“เออ เดี่ยวกูบอก ง่วงละ คีนพรงนี้ค่อยคุยกัน”

คีนนั้นกิดคิดแผนหาเงินจากผีสาวได้เป็นสิบแผนก่อนที่จะ
ผล็อยหลับไป

ผีอัยยา

ผีเห็นผี

หลายปีก่อนหน้านั้น

“เค้าว่ากันว่า คนอย่างพวกเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ”

“เอ่อ ผมไม่ได้...ผมยังไม่...”

เด็กชายในชุดนักเรียนรีบปฏิเสธ เขายังไม่ยอมทำให้คนที่อยู่ตรงหน้าเข้าใจเขาผิด และไม่ยอมทำให้คนแปลกหน้าเข้าใจว่าเด็กชายเป็นแบบเดียวกัน

“อ้อ ไม่ใช่ไร ยังไม่รู้ตัว ไม่หรอก แค่ยังไม่ยอมรับอย่าโกรธป้าเลยนะลูกสาว จากประสบการณ์ของป้า ยิ่งยอมรับเร็วเท่าไร ก็ยิ่งมีความสุขเร็วเท่านั้น ชีวิตไม่ใช้เวลาคนอย่างเรา ได้มีความสุขนานนักหรอก”

ลู่วิ่งที่เด็กชายเห็นเรียกแทนตัวเองว่าป้า ถอนหายใจเฮือกใหญ่พร้อมพ่นพวยควันบุหรี่สีขาวยออกมาตกระทาบแสงสีส้มเข้มขึ้นของท้องฟ้ายามอาทิตย์อัสดง เจดสีเดียวกับสะพานแขวนสีส้มแดงที่เด็กชายและป้าผู้หมดอาลัยตายอยากคนนั้นยืนหมิ่นเหม่อยู่สะพานแขวนท่ามกลางสิ่งหวั่นไหวหรือสะพานออเรนจ์ที่คนลำปาง

รู้จักกันดี เดือนเก้าในฤดูมรสุมปีนี้ เชื่อกันว่าลมแรงระบายน้ำเกินระดับความจุออกมามากเป็นพิเศษ น้ำแม่วังใต้สะพานช่วงนี้จึงเชื่อว่ารากอันตราย เหมาะกับกิจกรรมที่เด็กชายคนนั้นกลัวว่าป่าแปลกหน้าคนนี้จะตัดสินใจทำ

“เราทำงานเพื่อนผีที่ห้าแยกหอนาฬิกาเธอ แผลกเนอะ ปีนี้ถึงขนาดปิดถนนจัดที่ห้าแยกเลย ทุกปีไม่เคยลัดยิ่งใหญ่ยังงี้ เสียตายที่ปีนี้ป่าไม่ได้เข้าร่วมแล้ว”

เด็กชายอยากจะปฏิเสธ แต่เปลี่ยนใจปิดปากเงียบในที่สุด มองลุงแปลกหน้ายกมวนบุหรี่ในมือขึ้นมาดูดู ไฟปลายมวนเผาไหม้กระดาดห่อในแสงสนธยา ชับรัวร์รอยและความทุกข์ใจบนใบหน้า ให้เด็กชายเห็นชัดขึ้น รอยมาส์คาราสีดำรันเลอะจากใต้ตามาถึงโหนกแก้ม แสดงว่าเพิ่งผ่านการร้องไห้หนักมา คราบแป้งขาวและลิปสติกลีแดงที่เซ็ดออกไม่เกลี้ยง เหมือนความพยายามลบเลือนตำหนิบางอย่างที่ไม่อาจปิดมิด รอยสักคิ้วถาวรดำมันโก่งโค้งเป็นคันศรตามสมัยนิยม และผ้าโสร่งสีแดงสดนุ่งทับเสื้อผ้าไหมคอกกลมแขนสั้นสีแดงเฉดเดียวกันกับผ้ามัดเอวและผ้าโพกศีรษะ พวงดอกไม้ติดจวาล็องคอกและใบเม็งเขียวคล้ำกำใหญ่ที่เสียบข้างขมับเข้าในผ้าโพกนั้นอีก

“คุณลุง...เอ่อ...คุณป้า เป็นแม่ชีสายผีเม็งเธอครับ” เด็กชายหมายถึงคนทรงผีสายหนึ่งของลำปาง

“เคยเป็นนะ วันนี้ไม่ได้เป็นแล้ว เจ้าพ่อคงไม่ลงย่าป้า

อีกแล้ว ป้าเพิ่งโดนมาซีคนอื่นไล่ออกมาจากงาน ป้าทำผิดครู”
เด็กชายเห็นน้ำตาหยดหนึ่งไหลออกมาจากตา มาสคาราที่รื้นอยู่แล้ว
ยิ่งร้นหนักขึ้นไปใหญ่

“ผิดครู ป้าทำผิดครูร้ายแรงขนาดขอสุมาหรือปรับเป็น
หนึ่งผามไม่ได้เลยหรือครับ ป้าทำผิดครูอะไร ผมขอถามได้ไหม”

“มีความรู้เหมือนกันนี่ ป้าทำผิดครูทุกอย่าง บ่อยสุดก็แอบ
กินแดงโม่ กินผักทอง กินข้าวบ้านศพ อันนั้นพอขอสุมาได้ แต่
ผีเจ้าพ่อของป้าไม่ชอบให้ป้าผิดศีลห้า ผีผีผีมันนะเนอะ มาซี
คนอื่นกินเหล้าได้ ป้าต้องพยายามห้ามใจ แต่หลังๆ ป้ายอมรับว่า
ป้าติดเหล้า ป้าดื่มหนักเพื่อลืมผัวเก่า ชีวิตบู๊เมียอย่างเรานั้นก็แค่นี้
ถูกเขาหลอกเอาเงินไปจนหมดตัว ขอไปซื้อเหล้าบ้าง ขอไปผ่อน
รถเครื่องบ้าง ก็ยังยอมให้เขาหลอกแค่เขามาอ่อนมากอดบอกว่ารัก
เขาบอกว่ามีป้าคนเดียวก็โง่เชื่อ ผีเจ้าพ่อคงรับไม่ได้ที่ป้าผิดศีล
ข้อสาม ซึ่งผิดครูร้ายแรง ป้าเป็นซู้ผัวเขา เขามีเมีย มีลูกที่โต
จนเพื่อนผีได้แล้วด้วยซ้ำ”

“เดี๋ยวนะครับ ผัวป้า เป็นช่างฟ้อนผีด้วยกันหรือ”

“ใช่ เมียเขาจับได้และมาด่าดักตบป้าให้อายในงาน จริงๆ
ป้ารู้มาก่อนแล้ว รู้ว่ามันจะเกิดขึ้นตั้งแต่ผู้ชายคนนั้นมาฟ้อนเกี่ยวกับ
ป้ารู้ว่าเขาคือปัญหา แต่ป้าก็แก้มองเพราะป้าตกหลุมรักเขาตั้งแต่
แรกเห็น ความรักนะลูกสาว ชีวิตบู๊เมียอย่างเรา อะไรจะทำให้เรา
โง่ได้มากมายนอกจากความรัก อุตสาห์เกิดมาผีพรสวรรค์ ได้รับ

ม้าขี่

ช่างทรงในวัฒนธรรมล้านนา มีลักษณะแบบเดียวกับคนทรงเจ้า
ในภูมิภาคอื่นของไทย

เลือกเป็นถึงมาซีผีเจ้าพ่อ มีลูกเลี้ยงทั้งลำปางคอยเคารพกราบไหว้ ถึงเพื่อนแต่ละที่ไม่ได้เงินค่าครูมากมาย แต่ก็พออยู่พอกิน ไม่เคยเดือดร้อน เจ้าพ่อไม่ยอมให้ป่าเดือดร้อน แต่สุดท้ายป่าเองที่ยอมให้ผู้ขายหลอกเอาทุกอย่างไปจนหมด ให้เมียเขา ให้พ่อแม่เขา มาชี้หน้าด่าตบตีไล่ออกจากงานเพื่อนผี ป่าทำให้ผีเจ้าพ่อผิดหวัง ไม่ยอมมลงยา ทั้งที่ป่าเห็นเหตุการณ์ทั้งหมดมาก่อนหน้านั้น”

“เดี๋ยวนะครับ ที่ว่าป่าเห็นเหตุการณ์มาก่อน คือว่า...”

“ปู่เมียอย่างเรามักเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ ตำราคัมภีร์โบราณบ่งบอกว่าหลายเล่มก็เขียนถึงพวกเรไว้อย่างนั้น ผีเจ้าทั้งหลายถึงเลือกพวกเราเป็นมาซีคนทรงใจ ป่าไม่รู้หรอกนะว่าลูกสาวจะมีพลังอะไร แต่ของป่า ป่าเห็นอนาคต”

“เห็นอนาคต จริงหรือป่า”

“ไม่เชื่อเหรอ ยืนมือมาสิ แล้วป่าจะบอกอนาคตให้”

เด็กชายยืนมือให้ป่าอย่างว่าง่าย ป่าคนนี้มีเมตตาไว้วางใจ บางอย่างที่ทำให้เด็กชายสบายใจ อาจเป็นมาศคารารันอบแค้น ครอบแก้วและสิลิสติกที่ขีดไม่เกลี้ยง หรือบุหงาอาภรณ์ที่ประโคนเต็มตัวนั้น เด็กชายแค่เห็นอนาคตของตัวเองไม่มากก็น้อยบนเนื้อตัวของป่าแปลกหน้าคนนี้ หรือแม้กระทั่งบนสะพานแขวนเหนือน้ำแม่วังในฤดูไหลเชี่ยวกรากแห่งนี้ เลี้ยวเล็กในใจเด็กชายอาจจะแค่อยากให้คนที่อ้างว่าสามารถเห็นอนาคตช่วยยืนยันว่าจุดจบแบบเดียวกันนั้นจะมาถึงเมื่อไร แล้วจะต้องทำอย่างไรถึงจะหลีกเลี่ยงได้

“ไม่มีทางหลีกเลี่ยง...”

ป้าตะโกนจนเด็กชายตกใจ ตาดำของป้าหลุบเข้าไปในบ้ำจนเหลือแต่ตาขาวจ้องมาที่เด็กชายเขม็งผ่านกรอบมาศคาราสีดำ รันไหลต่อมาถึงคางอย่างน่าสะพรึงกลัว เด็กชายอยากสะบัดมือทิ้งแล้วรีบวิ่งหนีไปให้ไกล แต่เล็บมือสีแดงบนเรียวนิ้วเดียวๆ เริ่มจิกลงไปบนมืออ่อนนุ่มของเขา ตรึงเอาไว้แน่น เสียงแหบห้าวของป้าเหมือนเสียงของแม่อุ๊ย แม่เฒ่าชราขับลิบคนพูดพร้อมกัน

“...ชะตามึงถูกกำหนดไว้แล้ว มึงไม่มีทางหนีไปไหน เจ้าเขาเลือกมึงไว้ให้เป็นม้าขี่ สิบสายผีต่อไป ไม่อย่างนั้นลำปางทั้งเมืองได้ฉิบหายวายวอดแน่ๆ ถ้าอีผีบ้านั้นได้ร่างมึงไป มึงจะต้องเป็นม้าขี่อยู่ที่ลำปางไปจนตาย ได้เงินค่าพอนผีพอดแค่ว่าไล่ไปวันๆ ไม่มีทางได้ลืมตาอ้าปาก ไม่มีวันได้โง่หัว และสุดท้ายมันปลายชีวิตบู๊เมียอย่างมึง ผู้ชายก็จะทิ้งมึง ผู้ชายก็จะหลอกมึงแล้วมึงก็จะมายืนบนสะพาน โดดน้ำแม่วังเหมือนกู จมลงไปใต้น้ำฝังติดแน่นอยู่ใต้ซีโคลนขี้เลน เป็นขำรับใช้ผีเสื้อผีเมือง ไม่ได้ไปผุดไปเกิด เป็นร้อยปี เป็นพันปี ฮะฮะฮ่า ฮะฮะ ฮะฮ่า...”

เด็กชายตกใจ รีบสะบัดมือสุดแรงจนหลุดจากเล็บสีแดงๆ นั้น ป้าเหมือนได้สติ ตาดำหลุบกลับลงมาในบ้ำ ทำท่าหายใจหอบดูเหมือนว่าก่อนหน้านั้นป้าไม่สามารถควบคุมสิ่งที่ตัวเองพูดได้

“ลูกสาว รีบหนีออกไปจากลำปาง ไปหางานทำในเมืองใหญ่ ที่นี้ไม่มีทั้งอนาคตและความรักให้คนอย่างเรา ลูกสาวเฮย สิ่งนี้

ป่าเห็นมันน่ากลัวจริงๆ เงามืดนั้นมันรอกูกสาวอยู่ แล้วสะพานนี้หนูได้มารอโอดสะพานเหมือนป่าแน่ๆ ไม่เอาแล้ว ป่ากลับไปขอสูมาผีเจ้าพ่อดีกว่า ไม่โอดแล้ว อดีตของป่าถ้าเทียบกับอนาคตของหนู ป่ามีความหวังขึ้นเยอะเลย ป่าไม่โอดแล้ว”

“ไม่ทันแล้วครับป่า ป่าโอดลงไปแล้ว”

“หมายความว่าไง” ป่าคลายความคลุ้มคลั่งชั่วคราว หันมามองอย่างสงสัย

เด็กชายซึ้งไปในน้ำแม่วัง ภายใต้กระแสน้ำที่กำลังไหลเชี่ยวนั้น ผ้าโพกหัวสีแดงสดลอยขึ้นมาเหนือผิวน้ำ

“งานพืชน้ำที่หอณาฬิกาจัดเสร็จไปตั้งแต่เมื่อวานแล้วครับ เขาปิดถนนวันอาทิตย์ วันนี้วันจันทร์ ผมกำลังเดินข้ามสะพานกลับบ้านจากโรงเรียน แล้วพอตีมาเจอป่าซวนผมคุย”

ป่าก็มองตามผ้าโพกหัวสีแดงที่กำลังไหลตามสายน้ำแม่วังขึ้นขุน ดวงตะวันระบายนสีส้มแดงพาดผ่านท้องฟ้าเวลาสี่ตกผ้าอ้อมช่วงสุดท้าย ก่อนจะร่วงลับหายจากขอบฟ้าไป เหลือทิ้งไว้แต่ความมืดที่ค่อยๆ ทิ้งตัวลงมาห่มลำปางทั้งนคร ดวงไฟสีส้มบนสายสะพานออเรนจ์เริ่มติดขึ้นมาทีละดวง ร่วงทึมเทาเบาโปร่งในชุดโครงสร้างสีแดงของป่าบูเมียมแปลกหน้าจึงค่อยๆ เลื่อนหายไป ในแสงสว่างของดวงไฟ

“คงจริงอย่างที่เค้าว่า บูเมียมอย่างเราเกิดมาพร้อมพลังพิเศษ
งั้นพลังของลูกสาวคือ...”

“ค่ะ หนูมองเห็นผี” เด็กชายในชุดนักเรียนเปลี่ยนสรรพนามตามเนื้อแท้ภายใน

“ดี ฉันจำคำบ่่าไว้ รีบหนีไปจากล่ำปาง ไปหางานทำดี ๆ ไปมีชีวิตที่ดี ไปมีความรักดี ๆ ไม่ต้องเป็นม้าขี่ แล้วไม่ต้องมากระโดดสะพานเหมือนป้า”

ชุดโสร่งแดงปิ่นขึ้นบนขอบสะพาน แล้วร่วงหายลงไป
ในเงามืดมืดภายใต้สายน้ำแม่วัง

เด็กชายเดินลงจากสะพานแขวนพร้อมความคลั่งใจมากมายที่เพิ่มขึ้นมา เพียงแต่ความแน่ใจเดียวคือ เขาเชื่อคำปู่เมีย
รุ่นป้าแล้วตั้งมั่นนับตั้งแต่นั้น

ว่าเขาจะรีบหนีออกจากล่ำปางให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

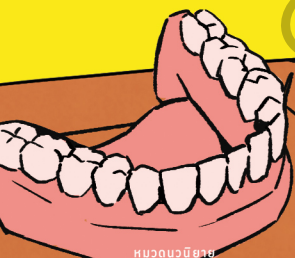
“มาอยู่ด้วยกันแล้วก็ช่วยกุหาเงินด้วย จะอยู่ฟรีไม่ได้”

ประคิดเป็นข้าราชการตัวเล็กตัวน้อยประจำย่านราชเทวี
เงินเดือนต่ำเตี้ยสวนทางกับค่าครองชีพสูงลิ่วใจกลางกรุงที่เทพสร้าง
บับบักคับให้ประคิดต้องชมชานเช่าคอนโดที่ราคาย่อมเยาจนน้ำพิศวง
แต่ไม่ต้องงงไป...**เพราะคอนโดนี้มีผีตายโหง (หลายตน)**
ที่น่างกว่าคือ...**ประคิดเป็นคนมีเซนส์แกร่งกล้าจนเตะปากผีได้**

ระหว่างผีกับไม่มีอะไรจะแตก
แน่นอนว่าสิ่งที่ทำให้ประคิดกลัวที่สุดคืออย่างหลัง

ใครเล่าจะไปคิดว่าผีมีประโยชน์ในการสร้างเงินกว่าที่คิด
แต่ขณะที่ชีวิตกำลังจะปัง เขาหายนะจากบ้านเกิดก็คืบคลาน
ผีอสิทของแดนเหนือนะจะมาตบผีชนชั้นกลางถึงบ้าน
ภารกิจเอาตัวรอดจากกุนนิยมและผีด้วยวิธีผี ๆ จึงเริ่มต้นขึ้น

นวนิยายระทึกขวัญแต่ดินตลกจิกกัดได้นิดหน่อย
ไม่ว่าคนหรือผีจะอ่านก็ต้องระทมและขำชินจนซบหน้าตา

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8374-4

9 786161 883744

Cover Design: Kraize.

Illustration: Kanith

398 บาท

